

En el meu cas prendré la lingüística teòrica com a centre principal de referència, de fet el riu més cabalós, i sobretot faré l'impossible per no provocar avorriment al lector».

Per tot plegat queda clar que el Dr. Cerdà Massó ha estat i és encara veritablement un gran lingüista i un autèntic mestre. És per això que l'homenatge era sobradament justificat i merescut, i segurament ja feia temps que se n'havia fet mereixedor.

Ana Ma. FERNÁNDEZ PLANAS
Universitat de Barcelona

Quim Monzó rep el 50è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes (Barcelona, Palau de la Música, 4 de juny de 2018). — El passat 4 de juny Quim Monzó va rebre el 50è Premi d'Honor de les Lletres Catalanes al Palau de la Música Catalana, a Barcelona, lliurat per Òmnium Cultural. En les seves paraules d'agraïment va fer referència als inicis com a lector, explicant com un dia va descobrir el préstec de llibres al bibliobús que passava un cop al mes per la plaça de Sants, llavors anomenada Salvador Anglada. El bibliobús, juntament amb les parades de llibres vells del mercat de Sant Antoni, va ser la seva principal font de «subministrament de llibres».

L'espectacle que acompanya el lliurament del Premi d'Honor va contextualitzar-ne l'obra, i es van llegir alguns fragments de les seves narracions i articles. Manel Ollé va fer una breu glossa de la narrativa de Monzó, centrant-se especialment en els contes que considera obres mestres d'aquest gènere. També van pujar a l'escenari del Palau els periodistes Mònica Terribas i Jordi Basté, que van conversar amb Òscar Dalmau, el presentador de l'acte, sobre la col·laboració de Monzó a la ràdio i a la televisió. Es va projectar, també, un fragment de la conversa que Monzó va mantenir uns dies abans amb el periodista Ramon Besa on Monzó reivindicava que «el columnisme és literatura».

Cal destacar especialment la presència d'una quinzena de traductors de les seves obres a altres llengües. Monzó, un dels escriptors catalans més reconeguts internacionalment, ha estat traduït a vint-i-sis idiomes. Aquests traductors, vinguts expressament per assistir al lliurament del Premi d'Honor, el dia anterior havien participat en una conversa a la Llibreria Calders de Barcelona per parlar de la seva tasca com a traductors de Quim Monzó, i en general com a traductors del català a les seves llengües.

«Ara farem un flaixbac», va dir Monzó després de reflexionar sobre els seus inicis com a escriptor. Va retornar al bibliobús de la seva infància. Fent una passa més enrere, Monzó va recordar com un altre bibliobús serví el gener del 39 per portar a l'exili escriptors com Mercè Rodoreda, Joan Oliver, Francesc Trabal i Armand Obiols. Els presos i exiliats polítics que aquest 2018 no van poder assistir al Palau de la Música es van fer de nou presents entre les prop de 2.000 persones que l'omplíem. En diversos moments des de l'inici de l'acte se'ls va recordar, i molt especialment es va recordar a Jordi Cuixart. Per primera vegada a la història, en la cinquantesena edició, el president d'Òmnium Cultural no va poder fer el lliurament del Premi d'Honor. Com va recordar Òscar Dalmau «perquè el tenen tancat a la cel·la 201 de la presó de Soto del Real».

Monzó va cloure el seu agraïment preguntant-se «si algun dia no gaire llunyà haurem de tornar a fer servir algun bibliobús perquè les persones (siguin o no escriptors) puguin escapar de la injustícia, de l'opressió, de la tirania.».

Gerard MUIXÍ I TEJADO
Òmnium Cultural